

संस्कृत

अ. नं. २

यात्रा-क्रमसूति-दायमाणः

३२ < रु : ६ -८

०-३४

३७८

॥ श्रीः ॥

याजवल्क्यस्मृतिः
विजानेश्वरप्रणीता मिताक्षराव्याख्या.
व्यवहाराध्याय.

अभिषेकादिगुणयुक्तस्य राज्ञः प्रजापालनं परमो धर्मः ॥
तत्त्वदुष्टनियुहमंतरेण न संभवति । दुष्टपरिज्ञानं च न व्यवहार
दर्शनमंतरेण संभवति । तद्ववहारदर्शनमहरहः कर्तव्यमित्युक्तम् ॥

व्यवहारान्तर्क्षयपश्येत्सम्भ्यः परिवृतोन्वहमिति ॥

सच व्यवहारः कीटृशः कति विधः कश्चन्चेतीति कर्तव्यताकल्पो
नाभिहितस्तदैर्मधानाय द्विनीयोऽध्याय आरभ्यते ॥

व्यवहारान्तर्क्षयपश्येदिद्विद्विद्वित्यैः सह ॥

धर्मशास्त्रानुसारेण क्रोधेनाभविवक्तिः ॥ १ ॥

व्यवहारानितिः । अन्य विरोधेन स्वात्म संबोधितयाकथनं
व्यवहारः । यथा कश्चिदिद्विद्विद्वित्यैः सह नामदीयमिति कथयति ।
अन्योपि तद्विद्विद्वित्यैः सह नामदीयमिति । तस्यानेक विधत्वं दर्श
यति बहुवचनेन । नृपद्विति न क्षत्रियमात्रस्यायं धर्मः किं
तु प्रजापालनाधिकृतस्यान्यस्यापीति दर्शयति । पश्येदि
ति पूर्वोक्तस्यानुवादे धर्मविशेषविधानार्थः । विद्विद्विद्विद्वित्यैः सहेति तृतीयानिर्देशात्तेषाम भागान्यम् ॥

+ दर्शनेन विनेति दर्शनं विनेति च पारंतरम् ।

सहसुनेः प्रधान इति स्मरणात्। अतश्चादर्शने, न्यथा दर्शने च राजा दोषो न ब्राह्मणानाम्॥ यथाह मनुः। अदं द्वया न दंडयन् राजा दंडयां श्वै वाप्य दंडयन्। अयशो महदामो ग्राधि तिन रक्षं चैव गच्छतीति॥ कथं धर्मशा स्त्रानु सारेण नार्थशा स्त्रानु सारेण देशादि समय धर्मस्या पीति धर्मशा स्त्राविस्तृत्य धर्मशास्त्र विषय त्वान्न पृथगुपादानम्। यथाच वक्ष्यति॥ निजधर्मा विरोधेन यस्तु सामयिको भवेत्। सो पियत्वेन संरक्ष्यो धर्मो राजकृतश्च य इति॥ क्रोधलोभविवर्जित इति। धर्मशा स्त्रानु सारेणोति सिद्धं क्रोधलोभविवर्जित इति वचनमादरार्थम्। क्रोधोऽमर्षः। लोभो विप्सा तिशयः॥१॥

किंच। श्रुताध्ययनसंपन्ना धर्मशा सत्यवादिनः॥
राजा सभासदः कार्यारिपामित्रेच्चय समाः॥२॥

श्रुतेन मीमांसा व्याकरणाट्ठाणेन अध्ययनेन वेदाध्ययनेन च संपन्नाः। धर्मज्ञाः धर्मशास्त्रज्ञाः। सत्यवादिनः सत्यवचनकीलाः। रिषीमित्रेच्चये समाः द्वेषरागादि रहिताः एवं भूताः सभासदः सभावां संसदियथा सीदंति उपविशं ति तथा दान मान सत्कारैः राजा कर्तव्याः। यद्यपि श्रुताध्ययनसंपन्नाइत्यविशेषणोक्तं तथापि ब्राह्मणा एव॥

२ चैव गच्छति चैव पश्यतीति पाठं तरम्।

यथाह कात्यायनः॥ सतु सभ्यैः स्थिरैर्युक्तः प्राजै
 मैलै द्विजोन्नमैः॥ धर्मशास्त्रार्थं कुशलैरर्थं शास्त्रविशार
 दैरिति॥ ते च त्रयः कर्तज्ञाः बहुवचनस्वार्थवत्वात्॥ य
 स्मिन्देशो निषीदंति विप्रावेदविदस्त्रय इति मनुस्मरणात्॥
 वृहस्पतिस्तु॥ सप्त पञ्च भ्रयो वा सभासदो भवतीत्याह॥
 लोकवेदज्ञ धर्मज्ञाः सप्तपञ्चलयोपि वा। यत्रोपविष्टावि
 ग्राः स्युः सायनेस्तर्णी समेति॥ न च ब्राह्मणैः सहेति
 पूर्वश्लोको नक्तं ब्राह्मणानां श्रुताऽययनं पन्ना इत्या
 दि विशेषणमिति मन्तव्यम्॥ तृतीया प्रथमांतनिर्दि
 ष्टानां विशेषणविशेषण भावा सभवात्। विद्विद्विरित्य
 नेन अपुनरुक्तिप्रसंगाच्च॥ तथाच्च कात्यायनेन ब्रा
 ह्मणानां सभासदां च न भेदो दर्शितः। स ग्राद्विवाकः
 सामात्यः स ब्राह्मणस्तुरा। हतः। सप्तभ्यः ब्रेष्टकोराजा
 स्वर्गतिष्ठति धर्मतद्विति॥ तत्र ब्राह्मणा अनियुक्ताः स
 भासदस्तु नियुक्ता इति भेदः। अत एवोक्तम्। नियुक्तो
 वा, नियुक्तो वा धर्मज्ञो वक्तु मर्हतीति। तत्र नियुक्तानां
 यथावस्थितार्थं कथने, पि यदि राजा अन्यथा करोति
 तदासौ निवारणीयो, अन्यथादोषः। उक्तं च कात्यायनेन॥
 अन्याये नापि तं यांतं ये, नु यांति सभासदः। ते पितॄद्वागि

साधारणव्यवहार मातृका. उकरणं १

न स्तम्भाद्वौधनीयः सतैर्नृप इति ॥ अनिदुक्तानां पुनरन्य
थाभिधाने, नभिधाने वा दोषो न तु राजोऽनिवारणे ॥
सभा वान प्रवेष्टव्या वक्तव्यं वा समंजसम् ॥ अब्रुवन् वि
ब्रुवन् वापि नरो भवति किं लिखीति मनुस्मरणात् ॥ रि
यो मित्रे चेति चकाराह्नोकरं जनार्थं कतिपयैर्यणिग्र
भिरप्यधिष्ठितं सदः कर्तव्यम् ॥ यथाह कात्यायनः ॥ कु
ल शीरवयो बृन्न वित्तवदि रमत्सरैः । वणिग्भिः स्वात्
कतिपयैः कुल भूतैरधिष्ठितमिति ॥ अ ॥

अपश्यता कार्यवशाद्ववहारान्तुपेणतु ॥

सभ्यैः सहा विद्युत्तव्याभ्युपणः सदैर्धर्मवित् ॥ ३ ॥

व्यवहारान्तुपः परेण दिव्यात् तत्रानुकर्त्तुमाह ॥ कायंति
रव्याकुलतया व्यवहारानपश्यता नृपेण सूर्वकैः सभ्यैः स
ह सर्वधर्मवित् सर्वान् धर्मान् रास्तोऽकान् सामयिकांश्च ध
र्मान् वेत्ति विचारयतीति स सर्वधर्मवित् ब्राह्मणो न क्षत्रियादि
र्नियोक्तव्यो व्यवहारदर्शने । तंच कात्यायनेनोक्तगुणविशि
ष्टं कुर्यात् ॥ यथाह । दातं कुलीनं मध्यस्थमनुद्देश करंस्थि
रं ॥ परत्र भीरुं धर्मिष्ठमुद्युक्तं क्रोधवर्जितमिति ॥ एवं भूत
ब्राह्मणासं भवे क्षत्रियं वैश्यं वा नियुंजीत न शद्रम् ॥ य
थाह कात्यायनः ॥ ब्राह्मणो यत्रनस्यात् क्षत्रियं तत्र चोज

(5)

मिताक्षरा. व्यवहाराध्याय.

५

येत्। वैश्यं वा धर्मशास्त्रं शुद्धं यत्नेन वर्जयेद्दिति॥ नारदेन
व्यवहाराध्याये दर्शितः॥ धर्मशास्त्रं सुरस्कृत्य ब्राह्मणाङ्गाक
मते स्थितः। समाहित मतिः पश्ये द्वयवाहाणननुक्रमादिति॥
ब्राह्मणाङ्गाकमते स्थितो न स्वमते स्थितः। राजा चारचक्षुषा पर
सैन्यं पश्यतीति वत्तस्य चेयं यौगिकी संज्ञा। अर्थं प्रत्यर्थं
नौ पृथुच्छतीति ब्राह्मणाङ्गाकमते स्थितिः॥ ब्राह्मणाङ्गाकमते स्थितिः॥
विविनक्ति विवेक्याति वेति विवाकः। ब्राह्मणाङ्गाकमते स्थितिः॥
ति ब्राह्मणाङ्गाकमते स्थितिः॥ उक्तं च॥ विवादानुगतपृष्ठा ससभ्यत्त
त्यवत्तनः॥ विचारयति येनासौ ब्राह्मणाङ्गाकमतेन स्मृत इति॥३॥

अपि च रागाल्पो भाद्रयाद्वापि स्मृत्यपेतादिकारिणः॥

सभ्याः पृथक् पृथक् दल्या विवादाद्विगुणो दमम्॥४॥

ब्राह्मणाङ्गाकमतेन सभ्या यदि रागादिना स्मृत्यपेतं व्यवहारं निचा
रयति तदाराजा किं कर्त्तव्यमित्यत्था है॥ पूर्वोक्ताः सभ्यारज
सो निरंकुशत्वेन तदभिभूता रागात्स्नेहातिशमात् लोभाद्वि
प्साति शयात् भयात्संचासात् स्मृत्यपेतं स्मृतिं विरुद्धं आदि
शब्दादाचारापेतं कुर्वतः पृथक् पृथक् एकैकरो विवादात्
विवादपराजयनिमित्ताद्विगुणं दमं दंडयाः। न पुनर्विद्वा
दात्सदीभूताद्वयात्। तथा सति स्त्री संग्रहणादिषु दंडा
भावप्रसंगः। रागलोभभयानामुपादानम् रागादिष्वेवद्वि-

(6)

सा धारण व्यव हार मातृका. प्रकरणं १

६

गुणो द्वे नाज्ञान मोहादिष्विति नियमार्थम् ॥ न च राजा
 सर्वस्येष्टे ब्राह्मणवर्जमितिगौतमवचनात् ॥ न ब्राह्मणा
 दंडया इति मंतव्यम् । तस्य प्रशं सार्थत्वात् ॥ यत्तु पदिः
 परिहार्यो राजा वं ध्यश्वावेंध्यश्वादंडयश्वावेदिः कार्य-
 श्वापरिवा ध्यश्वापेरि हार्यश्वेति तदपि स एष बहुश्रुते
 भवति । लोकवेदवेदाणां गणिताको वाक्येति हास उपराण
 कुशल स्तदपेक्ष स्तद्वनि श्वासा च लभारिं शतसं स्कारैः सं
 स्कृतस्त्रिषु कर्म स्वभिरतः षट्सु वा ज्ञाम याचारिके
 प्वभिविनीत इति प्रतिपादित बहुश्रुतविषयं न ब्रा-
 ह्मण मातृविषयम् ॥ ६॥

the Rajendra Cholan Mandal, Dhile and the Chavai Prayog

स्मृत्याचारव्यपेतेन मार्गेणाधर्षितः परेः ॥
 आवेदयति चेतानव्यव हारपदं द्वितत् ॥ ५॥

व्यव हार विषयमाह । धर्मशास्त्रसम्बन्धाचार विरुद्धेन मा-
 र्गेण परेगाधर्षितोऽभिभूतो यद्राज प्राद्विवा कायवाजा
 वेदयति विज्ञापयति चेद्यदितदर्वेद्यमानं व्यवहारपदं प्र
 तिज्ञात्तर संशय हेतु परामर्शी प्रमाणनिर्णय प्रयोजना
 त्मको व्यव हार स्तस्य पदं विषय स्तस्य चेदं सामान्यल
 क्षणं ॥ सच द्विविधः । शंकाभियोगस्तत्वाभियोगश्चे
 ति ॥ यथाह नारदः । द्विभियोगस्तु विज्ञेयः शंकातत्वा-
 भियोगतः । शंकाः सतांतु संसर्गात्तत्वं होदाभिदर्शना

तदृति। होठा को पन्न किंग मितिया वत्। तेन दर्शनं साक्षा
 द्वा दर्शनं होठा मिदर्शनं तस्मात्। तत्वाभियोगोपि द्विवि
 धः। प्रतिषेधात्मको विध्यात्मकश्चेति। यथा मत्तो हिरण्या
 दिकं गृहीत्वा न प्रयच्छति। क्षेत्रादिकं ममायमप हरतीति
 वा॥ उक्तेष्व कात्या यनेन॥ न्याय्यं स्वं नेच्छते कर्त्तुम
 न्याय्यं वा करोति य इति। स पुनश्चाष्टादशाधा भिं
 बोते॥ यथा ह मनुः तेषामायमूणा दानं निक्षेपोः
 स्वा मिविद्वियः। संभूयत्वं समुत्थानं द्वृत्तं स्यानप कर्म
 च। वै तन स्यैव चादानं संविद्वच्च व्यतिक्रमः॥ क्रयं विं
 क्रयानुशयेऽविवादः स्वा मिया यादयोः॥ सीमा विवादधर्म
 श्च पारुष्ये द्वृडवाचि कृतो यत्वं साहुसंचेत्वं स्वीसंग्र
 हमेवत्वं॥ रुद्धी पुंधर्मो विभागश्च द्वृतमाल्यय एवत्वं॥
 पदान्यष्टादशता निव्यवहारस्यता विहेति॥ एतात्य
 गि साध्य भेदेन पुनर्बहुत्वं गतान्तिव्ययथाह नारदः॥
 एषामेव अभेदो न्यः शतमष्टोत्तरं भवेत्। क्रिया भेदान्
 मनुष्याणां शतशारवो निगद्यत इति॥ आवेदयति चेद्रा
 जे इत्यनेन स्वयमेवागत्यावेदयति न राजप्रेरितस्त
 त्पुरुषप्रेरितो वेति दर्शयति॥ यथा ह मनुः॥ नो दा
 दयेत् स्वयं कार्यं राजाभाष्यस्य पूरुषः॥ न च प्रापितम
 येन ग्रसेता अर्थकथं चने ति॥ परैरिति परेण पराभ्यां

पैरे रिखेक स्यैकेन द्वाभ्यां बहुभिर्व्यव हारो भवतीति दृश्यति ॥ यत्पुनरेकस्य बहुभिः साञ्छं स्त्रीणां प्रेष्यजन स्यच । उननादेयो भवेद्वादो धर्मविद्विरुदाहत इतिनारदवचनं तद्विन्नसाध्यविषयं । आवेदयति राजे इत्यनेनैव राजा पृष्ठो विनीतनेष्ट आवेदयेत् । आवेदितं च युक्तं चेन्मुद्रादिना प्रत्यर्थाहान मकल्यादीनां चानाहान मित्यादर्थं सिद्धमिति नोक्तम् । अभूत्यतरेत्वस्यार्थं मुक्तम् ॥ यथा काले कार्यार्थिनं पृच्छे दृष्टं तं पुरतः स्थितम् । किं कार्यं काच ते पीडा मा मैर्षी द्वृहिमानव ॥ केन कस्मिन् कदाकस्मात् पृच्छे देवं सभावातम् । एवं पृष्ठः स यद्युयात्स सम्युर्धा हृणेः सह ॥ विमृश्य कार्यं न्यायं चेदाहानार्थमतः परं । मुद्रां वा निक्षिपेन्नस्मिन् पुरुषं वा समाहिशेत् ॥ अकल्य वास्त्वस्थ विरविषम ऋथं किया कुलाना ॥ का अतिपात्रिव्यं सनिनृप कार्योत्सवाकुलान् । मतान्मत्प्रसन्नातीन् भृत्यान्नाहानये न्वृपः । न हीन पक्षां चुवतिं कुले जातं प्रसूतिकां । सर्वरण्णनिमां कन्या ताजाति प्रभुकाः स्मृताः । तदधीन कुटुं बिन्यः स्वरिष्यो गणिकाश्च याः । निष्कुल्या यश्च पतिता स्तासामाहान मिष्यते । कालं देशं च विशाय कार्याणां च वलाष्वले । अकल्यादीनपि शनैर्यानैराहानये न्वृपः । जात्वा भियोगं येषि स्युर्वने प्रब्रजितादयः । तानप्याहानये द्राजा गुरुकार्येष्वकोपयन्निति । आसे धव्यवस्थापर्थं सिद्धैर्व नारदे नोक्ता ॥ ५५ वक्तव्ये, र्थेत्यतिष्ठन्

१ ताजाति नमुरवाः स्मृता इतिपाठां तरम् ॥

तमुक्रा मंतं च तद्वचः। आसे धये द्विवादा थीं यावदाहान दर्श
नम्॥ स्थानासे धः काल कृतः प्रवासा त्कर्मणस्तथा॥ चतुर्विधः
स्थादासे धो नासिद्धस्तं विलंघयेत्॥ आसे ध काल आसिद्ध
आसे धं योति वर्तते। स विनेयो न्यथा कुरु विन्नासेद्धादंडभा
ग्भवेत्॥ नदीसं तार कान्दतार दुर्देशो प पूर्वादिषु। आसिद्धस्तं
परासे ध मुक्रामन्नापरा ध्मु यात्॥ निर्वेष्टु कामो रोग नर्तयि
यिक्षुर्व्यसनेस्थितः। अभिसुक्तस्तथान्येन राजकार्येद्यत
स्तथा। गवा प्रचाष्ठगी पाला: सस्या घापे वृश्चिवला:। शिल्पिन
श्वापितत्कालमायु धीयाश्च विग्रह इति। आसे धो राजाश
या; वरो धः। अकल्पादयः उत्त्रादिकमन्यं वासुदृदं त्रेषयि
व्यति न च ते परार्थं बाटिनं॥ यो न ध्राता न निता न तु बो
न नियोगत्वत्। परार्थं बाटी दंडयः स्याद्वहारेषु विश्वुवन्निति
नारदवचनात्॥ ५॥

प्रत्यर्थिनोऽग्नं तदरव्यं यथा वेदितमर्थिना॥

समामासतदधाहनमिजात्यादिचिन्हितम्॥ ६॥

प्रत्यर्थिनि मुद्राले रव्यं पुरुषाणा मन्यतमेनानीते किं
कुर्यादित्यतआह॥ अर्थत इत्यर्थः साध्यः सोस्यास्ती
ति अर्थी तत्प्रतिपक्षः प्रत्यर्थी तस्या ग्रतः पुरतोले रव्यं
हेत्वनीयं यथा येन प्रकारेण पूर्वं मावे दनकाले आ
वेदितं तथा। न पुन रन्यथा। अन्यथा वादित्वेन व्यव
हारत्वे स्य भंगं प्रसंगात्॥ अन्य बाटी क्रिया द्वेषी

नो पस्थाता निरुच्चरः। आहूतः प्रपला यीच हीनः पंच विधः
 स्मृत इति। अवे दन का लए एक अर्थ बचनस्य लिखित त्वात् पुन
 र्त्ते रवन मनर्थक भित्यत आह समा मासे त्यादि। संबस्तर मास प
 क्षतिधि चारा दिना अर्थ प्रत्यर्थिनाम ब्राह्मण जात्यादि इ
 त्तितम्। आदि शब्देन द्रव्य तत्से रव्या स्थान वे लाक्षमा लिंगा
 दीनि गृह्णते॥ यथोक्ते। अर्थ वद्धमे संयुक्तं परिपूर्ण मना
 कुलं। सा ध्यवद्वाचकम् अद्वाचकम् अद्वाचकम् अद्वाचकम्।
 अस्मिन्द्वये निश्चितं सा धने तमम्। संसिंहं निश्चितलार्थं च देश
 का लाविरोधित्वं। वर्षे तु मास पक्षा हो वे लाद्वृश प्रेदश वत्
 । स्या नाव सद्य सा ध्या रव्या आत्मा भार वयो युतद्वृश। सा ध्य अ
 माण सं रव्याद्वात्म अत्यर्थिनाम वत्। चरात्मपूर्व जाने के
 राज नाम भित्यां कितम्। अमालिं ग्राम यीडा वरकृधितात् तृ
 दायकम्। यदावैद्यते जो लज्जा वत्य भित्याय दत्त इति।
 भाषा व्रतिज्ञा पक्षा द्वात् नार्था तरं। अग्रवे दन समये का
 र्य मात्रं लिखितं प्रत्यर्थिनो ग्रतः समा ना सादिविशि
 ष्टं लिख्यत इति विशे षः। संबस्तर विशेषणं यद्यपि
 सर्वव्यवहारे षु नो पयुज्यते तथा प्याधि व्रतियहक
 ये षु निर्णयार्थं सुप्युज्यते॥ आधौ व्रतियहकीते
 सूर्वा तु बलवत्तरे तिवच नात्॥ अर्थ व्यवहारे पि एक
 स्मिन् संबस्तरे। यत्से रव्याकं यद्वयं यतो ये न गृही

तं प्रत्यर्थितं च सुनरन्यस्मिन् वत्से तद्ब्यं तत्संख्या
 कं ततस्तेन गृहीतं याच्य मानो यदि ब्रह्मात्सत्यं गृही-
 तं प्रत्यर्थितं चेति वत्सरां तरे गृहीतं प्रत्यर्थितं नास्मि-
 न् वत्से इत्युप युज्यते। एवं मासा द्युपि यो ज्यं देश
 स्यानादयः पुनः स्थावरे ष्वे वो प युज्यं ते॥ देशश्वेव
 तथा स्थानं संनिवेशस्त ऐच्च जानिः संज्ञाधिवा सञ्च प्र-
 भाणं क्षेत्रनामच। पितृतामहत्वे क पूर्व राजानु कीर्तनम्।
 स्थावरे षु यिक्षेत्रे तामहत्वे क पूर्व राजानु कीर्तनम्।
 देशो मध्य देशपर्यादः। स्थानं बाराणस्यादि। संनिवेशस्त ऐव पूर्वोपर
 दिग्दिभाग पर्यादित्तिनः सन्यद्विनिष्ठे गृहक्षेत्रादि। जातिरर्थम्
 त्यर्थनो ग्राहणत्वादिः। सत्ताच देवदनादिः। अधिभासः समीपदे
 शे निवासी जनश्च प्रभाणं निर्नेनादिः। ग्रिमाणं। क्षेत्रनाम शालि
 क्षेत्रं क्रमुक्षेत्रं। गृहण भूमिः यां दुभूमि इति। पितुः पितामह
 स्यच नामार्थं प्रत्यर्थिनोः। पूर्व नाम याणां लक्ष्मी नाम कीर्तनं चेति।
 समा मासादीनां यस्मिन्यव हारेयावद्बुप युज्यते तत्व तावल्लेखनी
 यमिति तात्पर्यर्थः॥ एवं पक्षलक्षणे स्थिते पक्षलक्षणरहिता
 नां पक्षबद्व भास मानानां पक्षा भासत्वं सिद्धमेवेति योगीश्वरेण
 न उथक्ष पक्षा भासा उक्ताः। अन्ये स्तु विस्पष्टार्थं सुन्तम्। (अप्रसि-
 द्धोदेः साधयितु मशक्यत्वादनिराकरणम्) अप्रसिद्धं निरावधं
 निरर्थं निष्ठयो जनम्। असा ध्यं या विरुद्धं वा पक्षा भास विवर्जये-
 त्। अप्रसिद्धं मदीयं ग्रास विषाणं गृहीत्वा न प्रयच्छतीत्यादि।
 इटमधिकमिति भूति भाति कतिका ता राज धानी मुद्रित उस्तुते
 हस्तलिखितान्य पुस्तकेचास्यादर्थनाद्॥

निराकार मरुम हृह दीप भक्त शोनाचं स्वगृहे व्यवहरतीत्यादि। नि
र्थ मभिधेयर हितं कृष्टनप जडुदग्बे त्यादि। निष्प्रयोजनं यथायं
देवदत्तोऽस्यहृह सनिधौ सुस्वरमधीत इत्यादि। असाध्यं यथाहं देव
दत्तेन सभूभंगमुपहसित इत्यादि। एतत् साधनासंभवादसाध्यम्।
अत्यकालखान्न साक्षिसंभवो लिपितं दूरतोत्पत्वान्न दिव्यमि
ति। विरुद्धं यथाहं मूकेन शस इत्यादि। चुरैराष्ट्रादिविरुद्धेवा।
(ऐत षां स्वभावेनैव निराकरणमिति ननिरा क्रियते। तत्र च अप्र
सिद्धादीनां व्युत्पत्यथसुणादानं तद्यत्तेक पदसंकीर्णस्य निरा
करणं नक्रियते) राता विवर्जितो यश्च यश्च चौर विरोधहत्। राष्ट्र
स्यवा समकृते स्य प्रकृतीनां तथैव च। उन्नेव ये पुर ग्राम महाज
न विरोधहत्ः। अनर्देयास्तु ते सर्व व्यवहाराः प्रकृतिर्तिता इति॥ य
त्वेनेकपदसंकीर्णः पूर्वप्राप्तान्तर्महातीति तत्र यद्यनेकवस्तुसंकी
र्ण इत्युच्चते तदानन्देषः। मटीयमनेन हिरण्यवासो रूपकादि
बापहतमिति एवं विभस्यादुष्टत्वात्। ऋषादानादि पदसंकरे
पक्षाभास इति तदानन्देषः। न मदाय रूपकर्त्तव्यमपहरतीत्यादीनां प
क्षत्वमिष्यतएव। किंतु ग्रियाभेदात् क्रमेण व्यवहारोन सुगपदि
त्यतावत्॥ यथाह कात्यायनः॥ बहुप्रतिज्ञं यत्कार्यं व्यवहारसुनि
श्चिनं। कामं तदपि गृहीया द्राजा तत्पदुभुत्सवेति॥ यस्मादनेक
पदसंकीर्णः पूर्वपक्षो युगपन्नसिद्धतीति तस्यार्थः॥ अर्थिग्रहण
त्पुत्रचौभादिग्रहणं ते षामेकार्थत्वात्॥ नियुक्तस्यापि नियोगैव
तदेकार्थत्वाक्षेपात्॥ अर्थिना संनियुक्तोवा प्रत्यर्थिप्रहितोपि
वायो यस्यार्थेविवदते तयोर्जयपराजयाविति स्परणात्॥ नि

युक्तजय पराजयौ मूल स्वामिनो रेव। एत अब भूमौ फलके वा पांडुलेखेन
लिपित्वा आवापोद्वारेण विशोधितं पश्चात्प्रेतं निवेशेयेत्॥ पूर्वपक्षं
स्वभावोन्तं ज्ञाडिवाकोऽभिलेखयेत्। पांडुलेखेन फलके ततः
पेत्रं विशोधितं मितिकात्यायनस्मरणात्॥ शोधनं च यावदु
न्नरदर्शनं कर्तव्यं नातः परमनवस्था प्रसंगात्॥ अत एव नारदे
नोक्तं॥ शोधयेत् पूर्ववादं तु यावन्नोन्नरदर्शनं। अवष्टव्यस्योत्त
रेण निवृत्तं शोधनं भवेदिति॥ पूर्वपक्षमशोधयित्वैव यदोन्नरं
दापयन्ति सभ्या स्तुतारागात्मा भादित्युक्तं देन सभ्यान्दंड
यित्वा सुनः प्रतिज्ञात्युक्तं व्यवहारः प्रवर्त्तीयो राजेति॥६॥

शुतार्थस्योत्तरं लेख्यं पूर्वविदकसंनिधी॥

एवं शोधितं पत्राण्मेत्यपेक्षेण कर्तव्यं इत्यत्ताह॥ शु
तो भाषार्थो येन्न प्रत्यर्थिना सोशुतार्थो तस्योत्तरं पूर्वपक्षादुत्तरत्र
भवतीत्युत्तरं लेख्यं लेखनीयं। पूर्वोत्तरदक्ष्यार्थिनः सन्निधौ समि
चे उत्तरं च यत्पूर्वकृत्यन्वयं निराकरणं तदुत्त्यते। यथाह। पक्षस्य
व्यापकं सारमसंदिग्धमनाकुलं। उन्व्यारव्यागम्यमित्येतदुत्त
रं तद्विदोविदुरिति॥ पक्षस्य व्यापकं निराकरणं समर्थं। सारं
त्याक्ष्यं। न्यायादनपेतं। असंदिग्धं संदेहरहितं। अनाकुलं
पूर्वपराविरुद्धम्। उन्व्यारव्यागम्यं अप्रसीद्य पदप्रयोगेण
दुःश्लिष्टविभक्तिसमाप्ताध्याहाराभिधानेन वा अन्यदेशभा
षाभिधानेन वा यत् व्यारव्ये यार्थं न भवति तत् सदुत्तरम्॥ त
अतुर्विधं। संप्रतिपन्निर्मिथ्या प्रत्यवस्कं दनं पूर्वन्यायश्चेति॥

१ प्रतिज्ञा पूर्वकं.

यथा० ह का स्थायनः। सत्यं मिथ्योन्नरं चैव प्रत्यवस्कंदनं तथा। पूर्वन्याय
 विधिश्चैव मुन्नरं स्याऽच्चतुर्विधं। तब सत्योन्नरं यथा। सूपकशतं मह्यं
 धारयतीत्युक्ते सत्यं धारयामीति। यथा० ह। साध्यस्य सत्यवचनं प्र
 तिपन्निरुदाहते ति। मिथ्योन्नरं तु नाहं धारयामीति। तथाच सा
 त्यायनः। उभिसुक्तोः भियोगस्य यदिकुर्यादप्लक्ष्यते। मिथ्या
 तत्त्वुविजानीया दुन्नरं व्यवहारत इति। तच्च मिथ्योन्नरं चतुर्विधं।
 मिथ्यै तन्माभिजानामि तदातत्रन सन्निधिः। उन्जातश्चास्मि
 तत्काल इति मिथ्याऽनुर्विधमिति। प्रत्यवस्कंदनं नाम। सत्यं
 गृहीतं प्रतिदनं प्रतिग्रहेण तद्व्यमितिवा। यथा० ह नारदः। अर्थि
 ना लिखितो ओऽर्थः प्रत्यर्थीयदित तथा। प्रत्यव कारणं ब्रूया
 त्वं प्रत्यवस्कंदनं स्मृतमिति। प्राङ् न्यायोन्नरं तु यत्राभिसुक्त
 एवं ब्रूयादस्मिन्नर्थे अनेनाह माभिसुक्तस्तत्र आयं व्यवहार
 मार्गेण परा चिर्ति इति॥ एकं च वा यायनेन आचारेणावस
 न्नोपि उन्नर्लैख्यते चादि। सो भियोजितः पूर्वं प्राङ् न्याय
 त्वं सउच्यते इति। एव मुन्नरलक्षणं किञ्चित्ते उत्तरलक्षणरहि
 ताना मुन्नरवद व भास मानाना मुन्नरा भासत्वमर्थं सिद्धं स्य
 छीकृतं च॥ स्मृत्यं तरे। संदिग्ध मन्यत् प्रकृतादत्यत्य्यम
 ति भूरिच। पक्षैकदेशव्याप्यन्यतथा नैवोन्नरं भवेत्॥ यद्यस्त
 प्राद् मव्यापि निगृदा र्थं तथा कुलं। व्याख्यागम्य मसारं च नो
 न्नरं स्वार्थं सिद्धय इति। तत्र संदिग्धं सुवर्ण रात मनेन गृ
 हीत मिथ्युक्ते सत्यं गृहीतं सुवर्णशतं माषशतं वेति प्रहृता
 दन्यत्। यथा सुवर्णशताभियोगे पणशतं धारयामीति।

अत्यल्पं सुवर्णशता भियोगे पञ्च धारयामीति। उन्ति भूरि
 रुचर्णशता भियोगे द्विशतं धारयामीति। पक्षैकदेशव्याप्तिः
 रण्यवस्त्राद्यभियोगे हिरण्यं गृहीतं नान्यदिति। व्यस्त पदं ऋ-
 णादाना भियोगे पदां तरे जोन्तरं। यथा सुवर्णशता भियोगे
 अनेनाहं ताडित इति। उन्व्यापि देश स्थानादि विशेषणाव्या-
 पि। यथा मध्यदेशे गाराणस्यां पूर्वस्यां दिशिक्षेवमनेनाप
 हृतमिति पूर्वपक्षैलिखिते क्षेवमपहृतमिति। निगृढार्थ
 यथा सुवर्णशता भियोगे किमहत्तेवास्मै धारयामीत्यत्र ध-
 निना प्रा द्विवाङ्गः सभ्योवा अर्था वा अन्यस्मै धारयतीति
 सूचयतीति निगृढार्थ। अनाकुलं पूर्वीपरिवरुद्धं। यथा सु-
 वर्णशता भियोगे कृते सत्यं गृहीतं न धारयामीति। व्याख्या
 गम्यं दुःखिलष्टविभक्ति समाप्त्या हाराभिधानेन व्याख्या
 गम्यं। अदेश भाषा। भधानेन वा। यथा सुवर्णशतविषये
 मित्रूक्त्रणभियोगे गृहीतशतवचनात् सुवर्णानां पितुर्ने-
 जानामीति। अब गृहीतशतस्य पितुवचनात् सुवर्णानां श-
 तं गृहीतमिति न जाना मीति। असारं न्यायविरुद्धं। यथा
 सुवर्णशतमनेन वृद्ध्या गृहीतं वृद्धिरेव दत्ता न मूलमित्य
 भियोगे न सत्यं वृद्धिर्दत्ता न मूलं गृहीतमिति। उत्तरमित्येक
 वचन निर्देशादुत्तराणां संकरोनिरस्तः॥ यथा ह कात्यायनः॥
 पक्षैकदेशे यत्सत्यमेकदेशेचकारणं। मिथ्याचैवैकदेशे
 च संकरात्तदनुत्तरमिति॥ अनुत्तरत्वेचकारणं तेनैवोन्तं।
 नचैकस्मिन् विवादेतुक्रियास्याद्वादिनोर्द्वयोः। नचार्यसिद्धि

रुभयोर्नैचैकत्र क्रिया द्वय मिति। मिथ्या कारणो न्तरयोः संकरे
 अर्थ प्रत्यर्थितो द्वयोरपि क्रिया प्राप्नोति। मिथ्या क्रिया पूर्वबादे
 का रणे प्रतिवादिनीतिस्मरणात्। तदुभयमेकस्मिन् व्यवहारे वि
 रुद्धम्। यथा सुवर्णं रूपकशतं चानेन गृहीत मित्यभियोगे सुव
 र्णं नगृहीतं रूपकशतं गृहीतं प्रतिदत्तं चेति। कारण प्राङ् न्या
 संकरे तु प्रत्यर्थित एव क्रिया द्वयं। प्राङ् न्याय कारणो ज्ञौ
 तु प्रत्यर्थि निर्दिशे त्रिक्रिया मिति। यथा सुवर्णं गृहीतं प्रतिद
 त्तं रूपके व्यवहार मर्गेष्वा प्राप्नित हृति। अत्र प्राङ् न्याये जयप
 लेण ना प्राङ् न्याय दर्शि भिर्वा भावयितव्यम्। कारणो न्तरे तु
 साक्षिले रव्यादि भि भावयितव्य मिति विराज्यः। एव मुन्तरव्य
 संकरे पि द्रष्टव्य मिति। यथा नेन सुवर्णं रूपकशतं वरुणाणि
 च गृहीतात्मैत्यभियोगे सत्यं सुवर्णं गृहीतं प्रतिदत्तं रूपक
 शतं च न गृहीतं वरुणं वरुणं वर्त्य तु पूर्वन्यायेन पराजित हृति।
 एवं चतुः संकरे पि। एवं यो चानु तरत्वं योश पद्येन। तस्य
 तस्यां रास्य तेन तेन प्रिनामिते। क्रमेष्वा न्तरत्वमेव। क्रम
 श्यार्थिनः प्रत्यर्थितः स भ्यानान्तेष्टुया भवति। यत्र पुनः
 रुभयोः संकरस्तत्र यस्य त्रमूतार्थं विषयत्वं तत्र क्रियोषा
 दानेन पूर्वव्यवहारः प्रवैर्तनीयः। पश्यादल्पविषयोन्न
 रोषा दानेन च व्यवहारो द्रष्टव्यः। यत्र सं प्रतिपत्तेः उत्त
 रां तरस्य च संकरस्तत्रो न्तरां तरो षादानेन व्यवहारो द्रष्टव्यः।
 एवं सं प्रतिपत्तौ क्रिया भावान्॥ यथा हारूतेन मिथ्यो न्तरं का
 रणं च स्याता मेकत्र चेद्वभे। सत्येचापि सहान्येन तत्र
 ग्राह्यं किमुन्तरमित्युक्तोक्तम्॥ यत्र प्रभूतार्थं विषयं प्र

वा स्पात् क्रिया फलं। उत्तरं तत्र तज्जोय मसंकीर्णमतोन्य
था। संकीर्णे भवतीतिशेषः। शेषापेक्षया ऐच्छिकः क्रमो
भवतीत्यर्थः। तत्र प्रभूतार्थं यथानेन सुवर्णं रूपकशतं वस्त्राणि
गृहीतानि, इत्यभियोगे सत्यं सुवर्णं गृहीतं रूपकशतं च नगर
हीतं वस्त्राणि तु गृहीतानि प्रतिदत्तानि चेति। अत्र मिथ्यो
तत्रस्य प्रभूत विषयस्वात् अर्थिनः क्रियामादाय त्रथमं व्यवहा
रः प्रवर्त्तयितव्यः। पञ्चाद्वयाहि ध्योव्यवहारः। एनं मिथ्याप्रा
द्यन्याय संकरे कालणप्राद्यन्याय संकरन्योजनीयं। तथात
स्थिने वाभियोगे सत्यं सुवर्णं रूपकशतं च गृहीतं दास्यमि
वस्त्राणि तु न गृहीतानि गृहीतानि प्रतिदत्तानीतिवा वस्त्र
विषये पूर्वं विवरं जित इति वाचारं संप्रति एषत्ते भूरिविषयत्वे
पित्रं क्रिया भावान् मिथ्या द्युत्तरं क्रिया मादाय व्यवहारः प्र
वर्त्तयितव्यं यत्र तु मिथ्या काला तत्रयोः इत्तत्त्वं पक्षव्यापि
त्वं। यथा शट् गृहीतिकतया काले इदं इयं गोर्मदीया अ
मुकस्मिन् काले नष्टा अन्यात्य गृहीतिति। अन्यस्तु मिथ्ये
तत् एतद् प्रदर्शित कालात् पूर्वं मेवात्मद्वृहे स्थिता ममगृ
हेजातावेति वदति। इदं तावत्पक्षनिराकरणं समर्थत्वान्ना
नुकरम्। नापि मिथ्यैव। कारणो पन्यासात् नापि कारणं ए
कटेशस्या भुपगमाद् भावात् तस्पात् सकारणं मिथ्योत्तरमि
दं॥ अत्रच व्रतिवा दिनः क्रिया। कारणे प्रतिवा० दिनीतिवच
नात्। ननु मिथ्या क्रिया पूर्ववाद इति धूर्वं वादिनः कस्पात्
क्रिया न भवति तस्य शुद्धं मिथ्या विषयत्वात्। कारणे प्र

तिवादिनीत्ये तदपि कर्मानुद्धुकारण विषयं न भवति । नै
तत् । सर्वे स्यापि कारणो त्तरस्य मिथ्या सहचरित रूपत्वात्
शुद्ध कारणो त्तरस्या भावात् ॥ प्रसिद्ध कारणो त्तरे प्रति
ज्ञाता अर्थे कदेशस्या भुप गमेनैकदेशस्य मिथ्यात्वम् ॥ य
था सत्यं रूपक शतं गृहीतं न धारया मि प्रतिदन्तत्वादि
ति । प्रकृतो दाहरणे तु प्रतिज्ञा तार्थे कदेशस्या भुपग
मो नास्तीति विशेषः ॥ एतत्त्वं हारीते न स्पष्टमुक्तम् ॥
मिथ्या कारण योगी पि ग्राह्यं कारणमुक्त रमिति । यत्र
मिथ्या ब्राह्मन्याय योः पक्षव्या पितं यथारूपक शतं धा
रयतीत्यभियोगे मिथ्यै तदस्मिन्भर्थे वृद्धमयं पराजि
त इति । अक्षापि प्रतिवादिन एव क्रिया ॥ ब्राह्मन्यायका
रणो त्तौ तु प्रत्यर्थी निर्दिशो त्र क्रियामितिवचनात् । शु
द्धस्य ब्राह्मन्या यस्या भावादुत्तरत्वसंगत् गात् संप्रति
पत्ते रपि साध्यत्वे नोपदिष्टस्य पक्षस्य सिद्धत्वो पन्यासे
न साध्यत्वनिराकरणादेवोत्तरत्वम् ॥ यदा तु कारण
ब्राह्मन्याय सकरः यथा शतमनेन गृहीत मित्यभियुक्तः
प्रतिवदति सत्यं गृहीतं प्रतिदन्तं चेत्यस्मिन्नेवार्थेषा
ब्राह्मन्याये नायं पराजित इति । तत्र प्रतिवादिनो यथा स
चीति न द्वचिद्वा दि प्रतिवादिनो रेकस्मिन्ब्यवहारेकि
याद्यप्रसंग इति निर्णयः ॥

ततोर्थीले खयेत्सद्यः प्रतिज्ञा तार्थसाधनम् ॥ ७ ॥

एव मुत्तरे पत्रे निवेशिते साध्यसिद्धेः साधनायत्त
 त्वात्साधननिर्देशं कः कुर्यादित्यपैक्षितउगाह। ततु
 त्तरानं तरमर्थीसाध्यवान् सद्य एवानं तरमेवले रवयेत्।
 प्रतिज्ञातः साध्यः सचासावर्थश्चेति प्रतिज्ञार्थः तस्य सा
 धनं साध्यते, ने ने ति साधनं प्रमाणम्। अन्नस्योदेव
 येदिति वदतो त्तराभिधाने कालविलंबनमप्यगीहृत
 मितिगम्यते। तत्त्रात्मनिवेशित्यत्तरावदिति यिष्यते। अर्थो प्रतिज्ञा
 तार्थं साधनस्त्रैरवयेदिति वदतो यस्य साध्यमस्ति स प्रति
 ज्ञातार्थं साधनं लेखयेदित्यत्तरम्। अतश्च प्राङ्गन्यायोनरे
 प्राङ्गन्यायस्येव साध्यत्वात्प्रायर्थे वार्थीज्ञात इति स एव
 साधनं लेखयेत्। कारणोन्तेऽपि कारणस्येव साध्यत्वात्
 कारणस्याद्येवाथानि स एव लेखयेत्। मिथ्योन्तरेतु पूर्वगा
 द्येवार्थीस्तु एव साधनं निर्देशत्। तथार्थीलेखयेदितिव
 दता अर्थेवलेखयन्नान्य इयुक्तम्॥ अतश्च संप्रतिपत्यु
 त्तरे साध्या भावनभावात्तरवादिनीर्द्योरप्यर्थित्वा भावा
 साधननिर्देश एव नास्तीति तावतेव व्यवहारः परिसमा
 प्यत इति गम्यते॥ एनदेव हारीतेन स्पष्टमुक्तम्॥ प्राङ्गन्या
 य कारणोन्तो तु प्रत्यर्थीनिर्दिशेत् क्रियाम्। मिथ्योन्ते
 पूर्वगदीतु प्रतिपत्तो न सा भवेदिति॥७॥

तत्सिद्धौ सिद्धिमायोति विपरीतमतोन्यथा॥
 ततः किमित्यत उगाह। तस्य साधनस्य प्रमाणस्य व

मूळ प्रत पाहण्यासाठी संपर्क

इतिहासाचार्य वि.का. राजवाडे संशोधन मंडळ, धुळे
राजवाडे पथ, गल्ली नं. १, धुळे-४२४००९ (महाराष्ट्र)
दूरध्वनी क्रमांक (०२५६२) २३३८४८
Email ID : rajwademandaldhule@gmail.com